

חק לישראל – פרשת וארא יום ב'

תורה – שמות פרק ו'

(ח) וְהִבֵּאתִי אֶתְכֶם אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁאַתִּי אֶת יָדֵי לְתֵת אֹתָהּ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב וְנָתַתִּי אֹתָהּ לְכֶם מִוְרֶשֶׁת אֲנִי יְהוָה: (ח) וְהִבֵּאתִי אֶתְכֶם אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁאַתִּי אֶת יָדֵי לְתֵת אֹתָהּ לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב וְנָתַתִּי אֹתָהּ לְכֶם מִוְרֶשֶׁת אֲנִי יְהוָה: (ח) וְאֶעֱיֵל יְתִכּוֹן לְאַדְעָא דֵי קַמִּית בְּמִימְרֵי לְמַתָּן יְתָה לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב וְאַתָּן יְתָה לְכּוֹן יִרְתָּא אָנָּא יי:

(ט) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה בֶּן אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא שָׁמְעוּ אֶל מֹשֶׁה מִקְצֶר רוּחַ וּמַעֲבֹדָה קִשָּׁה: (ט) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה בֶּן אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא שָׁמְעוּ אֶל מֹשֶׁה מִקְצֶר רוּחַ וּמַעֲבֹדָה קִשָּׁה: (ט) וּמַלְּיָל מֹשֶׁה בֶּן לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא קִבִּילוּ מִן מֹשֶׁה מִפְּעִיק רוּחָא וּמַפְלִחָנָא דְהוּהָ קִשְׂיָא עֲלֵיהוֹן: (י) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: (י) וּמַלְּיָל יי עִם מֹשֶׁה לְמִימְרֵי:

(יא) בֹּא דַבֵּר אֶל פְּרַעֲה מֶלֶךְ מִצְרַיִם וַיִּשְׁלַח אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִאֲרָצוֹ: (יא) בֹּא דַבֵּר אֶל פְּרַעֲה מֶלֶךְ מִצְרַיִם וַיִּשְׁלַח אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִאֲרָצוֹ: (יא) עֵיֵל מַלְּיָל לְזוֹת פְּרַעֲה מֶלֶכָא דְמִצְרַיִם וַיִּשְׁלַח יָת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִאֲרָעִיָּה:

רש"י

הקיימותי וגו' – וכשצקש אברהם לקבור את שרה לא מלא קרקע עד שקנה צדמים מרובים. וכן ביצחק ערערו עליו על הבארות אשר חפר. וכן זיעקב (בראשית לג) ויקן את חלקת השדה לנטות אהלו ולא הרהרו אחר מדותי ואתה אמרת למה הרעותה. ואין המדרש מתיישב אחר המקרא מפני כמה דברים אחת שלא נאמר ושמי ה' לא שאלו לי וא"ת לא הודיעם שכך שמו הרי תחלה כשנגלה לאברהם בין הבתרים נאמר אני ה' אשר הוצאתיך מאור כשדים ועוד היאך הסמיכה נמשכת בדברים שהוא סומך לכאן וגם אני שמעתי וגו' לכן אמר לבני ישראל. לכך אני אומר יתישב המקרא על פשוטו דבר דבור על אופניו והדרשה תדרש שנאמר (ירמיה כג) הלל כה דברי כאש נאם ה' וכפטיש יפוצץ סלע מתחלק לכמה ניצויות:

(ח) נשאתי את ידי – הרימותיה להשבע בכסאי:

(ט) ולא שמעו אל משה – לא קבלו תנחומין: מקולך רוח – כל מי שהוא מיצר רוחו ונשמתו קצרה ואינו יכול להאריך בנשמתו. קרוב לענין זה שמעתי צפרשה זו מרבי צרוך בר' אליעזר והביא לי ראיה ממקרא זה (ירמיה טז) צפעם הזאת אודיעם את ידי ואת גבורתי וידעו כי שמי ה' למדנו כשהקב"ה מאמץ את דבריו אפי' לפורענות מודיע שמו ה' וכ"ש האמנה לטובה. ורבותינו דרשוהו (ש"ר סנהדרין קיא) לענין של מעלה (שמות ה) שאמר משה למה הרעותה אמר לו הקב"ה חבל על דאבדין ולא משתכחין יש לי להתאוון על מיתת האבות הרבה פעמים נגליתי עליהם באל שדי ולא אמרו לי מה שמך ואתה אמרת מה שמו מה אומר אליהם: וגם

חק לישראל – פרשת וארא יום ב'

נביא – יחזקאל פרק כט' ה'–ח'

(ח) וּנְטַשְׁתִּיךָ הַמּוֹדְבָרָה אוֹתָךְ וְאֵת כָּל דָּגְתַי יַאֲרִיךָ עַל פְּנֵי הַשָּׂדֶה תִּפּוֹל לֹא תֵאָסֵף וְלֹא תִקְבֹּץ לְחַיֵּית הָאָרֶץ וּלְעוֹף הַשָּׁמַיִם נִתְּתִיךָ לְאֹכְלָהּ: (ח) וארטשינג למדברא יתך וית כל שלטוני תוקפך על אפי חקלא תתמי נבילתך לא תתכניש ולא תתקבר לחית ארעא ולעופא דשמיא מסרתך לאשתיצאה:

(ו) וַיִּדְעוּ כָּל יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם כִּי אֲנִי יְהוָה יַעֲנֵן הַיּוֹתֵם מִשְׁעַנְתָּ קִנְיָ לְבַיִת יִשְׂרָאֵל: (ו) וידעון כל יתבי מצרים ארי אנא יי חלף דהוון סמך קניא רעיעא לבית ישראל:

(ז) בְּתַפְשֵׁם בָּךְ בַּכַּף (בַּכַּף) תִּרְוֹץ וּבִקְעֹתָ לָהֶם כָּל פֶּתַח וּבִהֲשָׁעֶנְם עָלֶיךָ תִּשָּׁבֵר וְהִעַמְדֹתָ לָהֶם כָּל מִתְנַיִם: (ז) באתכניויהוון כך ביד מלך תקיף תתמסר וייעבר בית רוחצניהוון ובאיסתמכותהוון עלך תתבר ולא תהי להוון לבית סומכוון:

(ח) לָכֵן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוָה הַנְּנִי מִבֵּיא עָלֶיךָ חֶרֶב וְהִכְרַתִּי מִמֶּנּוּ אָדָם וּבִהֲמָהּ: (ח) בכון כרגן אמר יי אלהים הא אנא מייתי עלך דקטלין בחרבא ואשיצי מנג אנשא ובעירא:

רש"י

הנסמך על קנה ונשצר והאדם נופל עליו והקרומיות נכנסות לו בכחיפיו. והעמדה להם כל מתנים – מאחר שתשצר ילטרכו לחזק את מתניהם ולעמוד עליהם והרי אתה כאלהם שחזירו נשען עליו והוא חלש ואומר לו התחזק על מתניך כי לא תסמוך עוד עלי וכן ת"י ולא תהא להוון לז"י סומכוון ויש מחליפין והעמדה להם ליהמעדה ואיני רואה את דבריהון, ומנחס חזרו עם מעמד רגלים כמוני:

(ה) ונטשתיך המדברה – זו היא חובדנן של דגים כיון שנטשו על פני היבשה מתים ר"י אטינדלר"י טו"י זלע"ז:

(ו) משענת קנה – כמה פעמים סמכו עליהם בימי סנחריב ובימי נבוכדנצר ולא הועיל להם בקנה זה שהוא רך ואינו סומך את הנשען עליו:

(ז) בתפשם כך בכף – בכף קרי כאלהם המהלך ונשען על מקלו. תרוץ – תירלץ. ובקעת להם כל כתף – כתפיהם כאלהם

כתובים – משלי פרק יב' כו'–כח' פרק יג' א'

(כו) יֵתֵר מִרְעֵהוּ צִדִּיק וְדֶרֶךְ רְשָׁעִים תִּתְעַם: (כו) טב מן חבריה צדיקא וארחהוון דרשיעי מתעי להוון:

(כז) לֹא יִחַרְךָ רַמְיָה צִידוֹ וְהוֹן אָדָם יָקָר חֲרוּץ: (כז) לא נסתקבל צידא לגברא נכילא ומזליה דבר אנש דהבא יקירא:

(כח) בְּאֵרֶח צִדְקָה חַיִּים וְדֶרֶךְ נְתִיבָה אֵל מוֹת: (כח) בארחא דעדקא חיי ואורה דעותנא למותא:

(א) בֵּין חָכָם מוֹסֵר אֵב וְלֹץ לֹא שָׁמַע גְּעֵרָה: (א) בר חכימא מקבל מרדותא דאבא וברא ממקנא לא מקבל בעתא:

חק לישראל – פרשת וארא יום ב'

רש"י

אדם כשר יקר הוא. חרוץ – עושה אמת, כמו יד חרוצים תעשיר (משלי י):
 (כח) באורח לדיקה חיים ודרך נתיבה – של לדיקה. אל מות – לא ימות:
 (א) בן חכם מוסר אב – מקרא קצר הוא בן חכם שואל ואוהב מוסר אב וי"א בשביל מוסר האב הוא חכם. ולץ – לא שמע גער' שאינו מקבל תוכחו':

(כו) יתר מרעהו לדיקה – הלדיקה מוותר מדותיו ועובר עליהם יתר לריו"ש בלעז. ודרך רשעים – שהיא למודה להרע היא תתעם:
 (כז) לא יחרוך – מחובר למקרא שלפניו כלומר דרך רשע תתעהו ולא יחרוך את לידו של רמיה שלו. לא יחרוך – לא יצליח בתרמיתו ולפי שדבר בלשון יד נופל בו לשון חריכה שהלד המצליח כל את העופות וחורכן בלש. והון אדם יקר חרוץ – מקר' מסורס הוא והון אדם שהוא חרוץ יקר הוא, ממון

משנה – שבת פרק יד'

(א) שְׂמוֹנָה שְׂרָעִים הָאֲמוּרָיִם בְּתוֹרָה, הַצֵּדָן וְהַחֹבֵל בְּהֵן, חֵיב, וְשָׂאֵר שְׂקָעִים וְרַמְשִׁים, הַחֹבֵל בְּהֵן פְּטוּר. הַצֵּדָן לְעֶרְוָה, חֵיב, שְׂלֵא לְעֶרְוָה, פְּטוּר. חֵיבָה וְעוֹף שֶׁבְרִשׁוֹתָיו, הַצֵּדָן פְּטוּר, וְהַחֹבֵל בְּהֵן חֵיב:

רע"ב – (א) שמונה – החולד והעכבר כו' המנווין בצרפת והיא ביום השמיני:
 הלדן חייב – שיש צמיגן נילוד: והחובל בהן חייב – ליש להן עור, והוא לה חבורה שאינה חוזרת, וחייב משום מפרק שהיא תולדה דלש. אי נמי, כיון ליש להן עור נלצע העור דלם הנלכר בו וחייב משום אובע: ושאר שקלים ורמשים – כגון חולעים וחלזונות ועקרבים: החובל בהן פטור – לאין להן עור: שלא לנודך פטור – לאין צמיגן נילוד. חיה ועוף שברשותו הלדן פטור – שהרי נילודים ועומדים הם: והחובל בהן חייב – ליש להן עור. ואין החובל חייב בכל הני דתנינן במתני' אלא בלכיד לדם, אבל אם לא חבל אלא להזיק, הא קיי"ל כל המקלקלין פטורים:

(ב) אין עושין הילמי בשבת, אבל עושה הוא את מי המלח וטובל בהן פתו ונותן לתוף התבשיל. אמר רבי יוסי, והלא הוא הילמי, בין מרבה ובין מועט. ואילו הן מי מלח המתרין. נותן שמן בתחלה לתוף הפנים או לתוף המלח:

רע"ב (ג) אין עושין הילמי – מי מלח מרובים שנותנים לתוף ירקות שכובשין אותן להתקיים. אבל עושין מי מלח מועטים כדי לטבל בהן פתו או לתוף התבשיל: והלא הוא הילמי בין מרובה בין מועט – כלומר, אם המרובים

אסורים אף המועטים אסורים, דיאמרו מלאכה מרובה אסורה ומלאכה מועטת מותרת. אלא אלו ואלו אסורים, מפני שהוא כמעצד ומתקן את האוכל הניתן בתוכו כדי שיתקיים: ואלו הן המותרין נותן שמן – בתוף המים בתחילה קודם

דיאמרו מלאכה מרובה אסורה ומלאכה מועטת מותרת. אלא אלו ואלו אסורים, מפני שהוא כמעצד ומתקן את האוכל הניתן בתוכו כדי שיתקיים: ואלו הן המותרין נותן שמן – בתוף המים בתחילה קודם

חק לישראל – פרשת וארא יום ב'

ומלח בתחילה ואח"כ את השמן, למשעה שנתן מים ומלח יחד הוא נראה כמעבד. ואין הלכה כרבי יוסי:

שיתן המלח, או נתן שמן בתחילה לתוך המלח קודם שיתן את המים, להשמן מעבדו, שאין המלח מתערב יפה עם המים ומתיק את כוחו. אבל לא יתן מים

(ג) אין אוכלין אֶזוּבִּיּוֹן בְּשֵׁבֶת, לְפִי שְׂאִינוּ מֵאֶבֶל בְּרִיאִים, אֲבָל אוֹכֵל הוּא אֶת יוֹעֵזֶר וְשׁוֹתֶה אֶבּוּבְרוּעָה. כָּל הָאֶבְלִין אוֹכֵל אָדָם לְרִפּוּאָה, וְכָל הַמְשֻׁקֵּין שׁוֹתֶה, חוּץ מִמֵּי דְקָלִים וְכוּס עֵקָרִים, מִפְּנֵי שֶׁהֵן לִירוּקָה. אֲבָל שׁוֹתֶה הוּא מֵי דְקָלִים לְעֲמָאוּ, וְסָךְ שְׁמֹן עֵקָרִין שְׂלֵא לְרִפּוּאָה:

שהיו בארץ ישראל וביניהם מעין מים. והשחה מהם כוס ראשון מרפה הזבל שבמעיו, וכוס שני משלשל, וכוס שלישי מנקה את בני מעים עד שאדם מוסיאם כלולים כדרך שהכניסם: וכוס של עקרין – לוקחין שרף אילן, שקורין לו בערבי זא"ג אלכסנדר"א, ועשב שקורין לו עשב"א אלסדור"ר, פירוש עשב של שמחה, וכרכום, וכותשין אותן ונותנין את עפרן ביין, והאשה זבה שתתה מהן ג' כוסות תרפא: מפני שהן לירוקה – בעל חולי הנקרא ירקון אם ישחה מהן ירפא מחולי הירקון אבל ישאר עקר ולא יוליד, ולכך נקרא כוס עקרין: לזמאו – אם אינו חולה:

רע"ב – (ג) איזוב יון – מין איזוב שגדל בין הקוליס וממית התולעים שבמעים: שאינו מאכל בריאים – ומוכחא מילתא לרפואה רכיל ליה, ואסור לאכלו בשבת גזירה שמא ישחוק סממנים דהוי תולדה דטוחן: אבל אוכל הוא את יועזר – דהרבה אוכלין אותו כשהן בריאים: יועזר – פולין בלע"ז, והוא מכלה התולעים שבכבד: איזוב רועה – עץ שגדל יחידי ואין לו ענפים וקורין אותו בערבי עלא"ל רע"י, והוא טוב למי שניזוק על ששחה מים מגולים: כל האוכלים אוכל אדם לרפואה – כל דבר שהוא אוכל והבריאים אוכלים אותו יכול אדם לאכלו בשבת אף על פי שהוא מתכוין לרפואה: חוץ ממי דקלים – הם שני חילנות ממיני הדקלים

(ד) החושש בשניו, לא יגמיע בהן את החמץ, אבל מטביל הוא כדרכו, ואם נתרפא נתרפא. החושש במתניו, לא יסוף יין וחמץ, אבל סך הוא את השמן, ולא שמן ורד. בני מלכים סבין שמן ורד על מפותיהן, שכן דרכם לסוף בחל. רבי שמעון אומר, כל ישראל בני מלכים הם:

לרפואה: אבל לא שמן ורד – לפי שדמיו יקרים, ומוכחא מילתא לרפואה קעביד: שכן דרכן לסוף – בלא מכה: רבי שמעון אומר וכו' – ואין הלכה כרבי שמעון:

רע"ב – (ד) לא יגמיע את החומץ – ויפלוט, ומוכחא מילתא לרפואה הוא. ואם מגמיע וזולע, שפיר דמי: לא יסוף בהן יין וחומץ – דאין אדם סך מהן אלא

גמרא – שבת דף קי"ז ע"ב קי"ח ע"א ו-ע"ב

תנו רבנן כמה סעודות חייב אדם לאכול בשבת שלש רבי חידקא אומר ארבע אמר רבי יוחנן ושניהם מקרא אחד דרשו ויאמר משה אכלוהו היום

חק לישראל – פרשת וארא יום ב'

כי שבת היום לה' היום לא תמצאוהו בשדה רבי חידקא סבר הני תלתא היום לבר מאורתא ורבנן סברי בהדי דאורתא תנן נפלה דליקה בלילי שבת מצילין מזון שלש סעודות מאי לאו דלא אכל לא דאכל שחרית מצילין מזון שתי סעודות מאי לאו דלא אכל לא דאכל במנחה מצילין מזון סעודה אחת מאי לאו דלא אכל לא דאכל והא מדרקתני סיפא רבי יוסי אומר לעולם מצילין מזון שלש סעודות מכלל דתנא קמא שלש סבירא ליה אלא מחזורתא מתניתין דלא כרבי חידקא.

אמר רבי שמעון בן פזי אמר רבי יהושע בן לוי משום בר קפרא כל המקיים שלש סעודות בשבת ניצול משלש פורעניות מחבלו של משיח ומדינה של גיהנם וממלחמת גוג ומגוג מחבלו של משיח כתיב הכא יום וכתוב התם הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום וגו' מדינה של גיהנם כתיב הכא יום וכתוב התם יום עברה היום ההוא ממלחמת גוג ומגוג כתיב הכא יום וכתוב התם ביום בא גוג אמר רבי יוחנן משום רבי יוסי כל המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים שנאמר אז תתענג על ה' והרכבתיך על במתי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך וגו' לא כאברהם שכתוב בו קום התהלך בארץ לארכה וגו' ולא כיצחק שכתוב בו כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות האל אלא כיעקב שכתוב בו ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה רב נחמן בר יצחק אמר ניצול משעבוד גלויות כתיב הכא והרכבתיך על במתי ארץ וכתוב התם ואתה על במוותימו תדרוך:

קש"י על הגמרא

<p>זא צו קטיגוריא צתלמידי חכמים, שנאמר ועוד זה עשיריה וגו', חצלי לשון חצלי יולדה (הושע יג): צלי מצרים – כלומר אין לה קץ: אז תתענג – צת וקראת לשבת עונג כתיב: נחלת יעקב – ולא נחלת אברהם ויצחק: לארכה ולחצה – ארץ זו ולא יותר: הארצות האל – ותו לא:</p>	<p>תלתא היום – למנין שלש סעודות זא: לעולם מצילין מזון שלש סעודות – מדלל אמר ארבע לית ליה דר' חידקא: מכלל דתנא קמא שלש סעודות סבירא ליה – דזהאי לא איפליגו, אלל דתנא קמא סבר מה שעבר כבר לא יציל, ולר' יוסי יציל: חצלו של משיח – כדלמרינן בכתובות (ק"ב, ז) דור שצן דור</p>
--	---

זוהר – וארא דף כח' ע"א

פְּתַח וְאָמַר, (חבוקק ב') כִּי אָבֵן מִקִּיר תִּזְעַק וְכַפִּיס מֵעֵץ יַעֲנֶנָּה. כִּמְהָ אֵית לִיָּה לְבַר נָשׁ לְאַזְדָּהָרָא מְחֻבְוֵי, דְּלֹא יַחֲטֵא קָמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְאִי יִימָא מֵאן

חק לישראל – פרשת וארא יום ב'

יִסְהַיֵּד בֵּיהּ. הָא אַבְנֵי בֵּיתֵיהּ וְאֶעֱי בֵּיתֵיהּ יִסְהַיֵּדוּ בֵּיהּ. וְלִזְמַנִּין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֶבֶד בְּהוּ שְׁלִיחוּתָא. תָּא חֲזִי חוּטְרָא דְאַהֲרֹן, דְּאִיהוּ אֶעָא יְבִישָׁא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שִׁירוּתָא דְנָסִין עֶבֶד בֵּיהּ, וְתַרֵּי שְׁלִיחוּתֵי בֵּיהּ אֲתַעְבִּידוּ. חַד דְּאִיהוּ אֶעָא יְבִישָׁא וּבְלַע לְאִינוּן תַּנְיִינִיָּא דִּילְהוּן. וְחַד דְּהָא לְשַׁעְתָּא אֲתַהֲדַר בְּרוּחָא וְאֲתַעְבִּיד בְּרִיךְ:

אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזַר, תַּפַּח (דף כ"ח ע"ב) רוּחֵיהוּן, דְּאִינוּן דְּאִמְרִין, דְּלֹא זְמִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַחֲרֵיָּא מִתְיָיָא, וְהִיךְ יִתְעַבֵּיד מִנֵּיהּ בְּרִיךְ הוּא חֲדָתָא. יִיתוּן וְיַחֲמוּן אִינוּן טַפְשָׁאִין חֲיִיבֵיָּא, רְחִיקִין מְאֹדֵיָּתָא, רְחִיקִין מִנֵּיהּ, בִּידֵיהּ דְּאַהֲרֹן הוּא חוּטְרָא, אֶעָא יְבִישָׁא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְפִיּוּם שַׁעְתָּא אֲתַהֲדַר לֵיהּ בְּרִיךְ, מְשַׁנְיָא בְּרוּחָא וְגוּפָא. אִינוּן גּוּפִין, דְּהוּן בְּהוּ רוּחִין וְנִשְׁמָתִין קַדִּישִׁין, וְנָטְרוּ פְקוּדֵי אֲוִרֵיָּתָא, וְאֲשַׁתְּדְּלוּ בְּאֲוִרֵיָּתָא יִמְמָא וְלִילֵי, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא טְמִיר לִוְן בְּעַפְרָא. לְבַתֵּר, בְּזִמְנָא דִּיחֲדֵי עֲלֵמָא, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה דִּיעֶבֶד לְהוּ בְּרִיךְ חֲדָתָא:

אָמַר רַבִּי חֲיִיָּא, וְלֹא עוּד, אֶלָּא דְּהוּא גּוּפָא דְּהוּהּ, יְקוּם. מִשְׁמַע דְּכַתִּיב, (ישעיה כ"ו) יְחִיו מִתְיָדָה, וְלֹא כַּתִּיב יְבִירָא, מִשְׁמַע דְּבִרְיִין אִינוּן אֲבָל יְחִיו. דְּהָא גְרָמָא חַד, יִשְׁתַּאֲר מִן גּוּפָא תַּחוּת אֲרַעָא, וְהוּא לֹא אֲתַרְקַב וְלֹא אֲתַבְּלֵי בְּעַפְרָא לְעֵלְמִין, וּבְהוּא זְמַנָּא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִרְכֵּךְ לֵיהּ, וְיַעֲבִיד לֵיהּ כַּחֲמִידָא בְּעִיסָה, וְיִסְתַּלַּק וְיִתְפַּשֵּׁט לְאַרְבַּע זְוִיִּין וּמִנֵּיהּ יִשְׁתַּכַּלֵּל גּוּפָא וְכָל שְׁיִיפּוּי. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב בֵּיהּ רוּחָא לְבַתֵּר. אָמַר לֵיהּ רַבִּי אֲלֵעָזַר הַכִּי הוּא. וְתָא חֲזִי, הוּא גְרָמָא בְּמָה אֲתַרְכֵּךְ. בְּטַל. דְּכַתִּיב, (ישעיה כ"ו) כִּי טַל אֲוִרוֹת טַלְךָ וְגו':

חלכה – הרמב"ם הלכות תשובה פרק ד'

(א) ארבעה ועשרים דברים מעכבין את התשובה ארבעה מהן עון גדול והעושה אחד מהן אין הקב"ה מספיק בידו לעשות תשובה לפי גודל חטאו ואלו הן (א) המחטיא את הרבים ובכלל עון זה המעכב את הרבים מלעשות מעוה (ב) והמטה את חבירו מדרך טובה לרעה כגון מסית ומדיח (ג) הרואה בנו יוצא לתרבות רעה ואינו ממחה בידו הואיל ובנו ברשותו אילו מיחה בו היה פורש ונמצא כמחטיאו ובכלל עון זה כל שאפשר בידו למחות באחרים בין יחיד בין רבים ולא מיחה אלא יניחם בכשלונם (ד) והאומר אחטא ואשוב ובכלל זה האומר אחטא ויום הכפורים מכפר:

לע"נ

זאב חיים בן שרה, משה דוד בן סוזנה מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סוזנה מלכה
בת שמחה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל